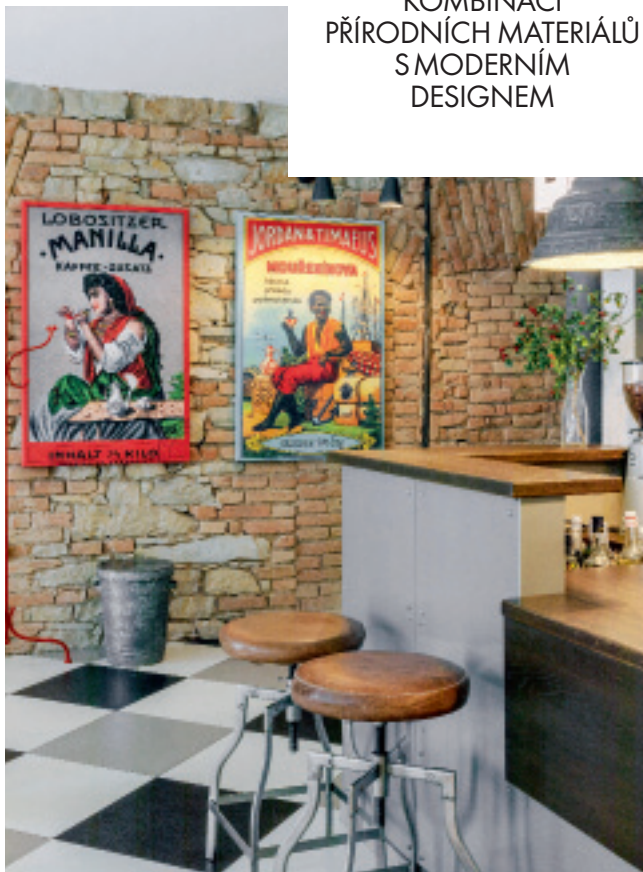

DŮM PRO CELÉ MĚSTO

Chátrající kulturní středisko Lovoš dostalo po přestavbě nový kabát, ale především se změnil jeho účel: stalo se z něj společenské „srdce“ Lovosic, kde se setkávají všechny generace obyvatel.

Kulturní život v historickém městě u Labe je bohatý, ale akce v jeho rámci byly roztržštěné a nekoordinované. Ostatně podobně na tom byla i sama budova centra, v níž se potkávaly tři různé styly – empír, art deco a rekonstrukce ze 70. let. V objektu fungoval pouze sál využívaný hlavně staršími občany. Záměrem lovosického vedení tedy bylo kulturní dům zatraktivnit i pro mladší generaci a podnikatele. Starosta Milan Dian proto oslovil designérku Moniku White (na snímku vlevo s kolegyní Simonou Wagnerovou) a jejího manžela, architekta Michaela Whitea. Zalíbila se mu totiž podobná transformace v Litoměřicích, kde manželé proměnili v multifunkční objekt bývalé nádraží. Whiteovi zpracovali rozsáhlou studii, která mimo jiné vycházela z poznatků o životním stylu místních. Zahrnuli do ní třeba i to, kolik lidí projde ráno hlavní třídou kolem střediska. „Když jsme s Michaelem prostory viděli poprvé, vše vypadalo špinavě a ošuntělé. Budova navíc nebyla průchozí a hlavní vchod byl nepochopitelně umístěn ze dvora, přesto nám bylo jasné, že je tam velký potenciál,“ vypráví designérka.

RÁDA SE INSPIRUJI
ENERGIÍ MÍSTA
A OBZVLÁŠT MILUJI
KOMBINACI
PŘÍRODNÍCH MATERIÁLŮ
S MODERNÍM
DESIGNEM

Hlavní myšlenkou projektu bylo propojit nesourodou stavbu nejen esteticky, ale také funkčně, a to i s městem, jemuž slouží především. „Vlastně jsme pomocí architektury a designu dělali takovou vnitřní i vnější komunikaci,“ vysvětluje Monika. Uvnitř se spojujícím elementem tří částí stal koridor, který nově umožňuje přístup do všech prostor i vozíčkářům. Rekonstrukce se dočkaly artdecové divadelní sál i foyer ze 70. let, v budově vznikly dva nové bary, dětský ateliér, zázemí pro start-up, galerie i recepce. Na místě nefunkční restaurace čtvrté kategorie vyrostla vzdušná kavárna s terasou do ulice, kde probíhají koncerty a různé jiné kulturní akce a prodávají se tam lokální produkty. Při přestavbě manželé dbali na zachování všech významných dobových prvků. „Naše práce vlastně spočívala více v očišťování budovy od nežádoucích tendenčních nánosů než ve stavění. Také jsme chtěli prostory maximálně otevřít, proto jsme odstranili spoustu přiček. Díky tomu jsme například v kavárně objevili zazděné historické kovové sloupky,“ doplňuje designérka. „Kdykoli se tam vrátím, vidím, jak si atmosféru kavárny užívají všechny skupiny obyvatel – mladí, důchodci, maminky s dětmi, hendikepovaní... To je pro mě v dnešní polarizované době největší potěšení,“ dodává Monika White. □